

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Сумський державний університет (Україна)

Вища школа економіко-гуманітарна (Республіка Польща)

Академія техніко-гуманітарна (Республіка Польща)

IBM Canada, м. Торонто (Канада)

Державна установа "Інститут економіки природокористування та сталого розвитку

Національної академії наук України", м. Київ (Україна)

Парламент Ізраїлю, м. Єрусалим (Держава Ізраїль)

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут» (Україна)

Одеський національний політехнічний університет (Україна)

Технічний університет –Варна (Республіка Болгарія)

Університет “Проф. д-р Асен Златаров”, м. Бургас (Республіка Болгарія)

Університет Торонто (Канада)

УО «Вітебський державний технологічний університет» (Республіка Білорусь)

Економічні проблеми сталого розвитку

Экономические проблемы устойчивого развития

Economical Problems of Sustainable Development

Матеріали

Міжнародної науково-практичної конференції

імені проф. Балацького О. Ф.

(Суми, 11–12 травня 2016 р.)

У двох томах

Том 2

Суми

Сумський державний університет

2016

УЗАГАЛЬНЕНА КЛАСИФІКАЦІЯ СТРАТЕГІЙ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

доцент **Ілляшенко Н.С.**

Сумський державний університет (Україна)

Для кращого розуміння сутності стратегії інноваційного розвитку необхідним є аналіз найбільш поширених підходів до їх класифікації. Так, частіш за все [1-9] виокремлюють два типи стратегій: активну (наступальна, експансивна) та пасивну (захисна, оборонна). При цьому деякі автори [2, 3, 9] розмежують активні стратегії на активно (гостро) наступальну та помірковано (пасивно) наступальну. Окрім цих двох типів стратегій існують підходи [3, 5], які передбачають виокремлення наступних різновидів: проміжна, розбійнича, ліцензійна, залишкова, опортуністська. Однак всі ці підходи розмежують стратегії інноваційного розвитку залежно від рівня новизни тих інноваційних рішень та процесів, які дозволяють реалізувати обрану стратегію.

В роботах [4, 7] автори поділяють стратегії у відповідності до рівня реалізації на підприємстві і виокремлюють корпоративну та стратегію бізнес-одиниць. А в роботах [7, 8] автори додають ще й функціональну стратегію. В певних джерелах [4, 8] зустрічається також рівень операційних стратегій.

Досить поширеним є класифікація стратегій інноваційного розвитку в залежності від стадії інноваційного та життєвого циклу, на яких вона реалізується. Так, в роботі [3] виокремлюються стратегії інноваційного розвитку, які передбачають проведення НДДКР та стратегії, які передбачають вже впровадження та адаптацію інновацій. Також виділяють стратегії, які реалізуються на етапі створення інновації, на етапі впровадження і адаптації, стратегії повного життєвого циклу та стратегії кінцевих стадій.

Підсумовуючи всі розглянуті підходи до класифікації нами пропонується авторський погляд на узагальнену класифікацію стратегій інноваційного розвитку саме на рівні промислових підприємств (табл. 1).

Таблиця 1 – Узагальнена класифікація стратегій інноваційного розвитку

Ознака	Різновиди
1	2
В залежності від рівня новизни стратегічних заходів	1. Наступальні стратегії: 1.1. Агресивно наступальні 1.2 Помірковано наступальні: - «Швидкий другий» - Імітаційна 2. Захисні стратегії

1	2
В залежності від рівня реалізації	1. Бізнес-стратегія 2. Функціональні стратегії
В залежності від структури суб'єкта реалізації	1. Залежна 2. Незалежна
В залежності від об'єкта реалізації	1. Продуктові стратегії 2. Ресурсні стратегії 3. Організаційно-управлінські стратегії
В залежності від стадії інноваційного процесу	1. Стратегія інноваційного циклу 2. Стратегія життєвого циклу 3. Стратегія повного циклу

Слід зазначити, що більш бажаним для суб'єкта господарювання є випереджальний розвиток, досягти якого вітчизняним підприємствам можна через реалізацію агресивно наступальних стратегій.

1. Антонюк Л.Л. Інновації: теорія, механізм розробки та комерціалізації : [підручник] / Л. Л. Антонюк, А.М. Поручник, В. С. Савчук. – К. : КНЕУ, 2003. – 394 с.

2. Богданов А. И. Стратегическое управление научно-техническим прогрессом на предприятии / А. И. Богданов. – М. : ВАФ, 1991. – 219 с.

3. Довгань Л. Є., Каракай Ю. В., Артеменко Л. П. Стратегічне управління: Навчальний посібник. — К. : Центр учбової літератури, 2009. — 440 с.

4. Ковтун О.І. Інноваційні стратегії підприємств: теоретико-методологічні засади // Економіка України. – 2013. - №4 (617). – С. 44-56.

5. Короткий курс лекцій з дисципліни «Інноваційний менеджмент» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://studme.com.ua/1026071013140/investirovanie/innovatsionnyy_menedzhment.htm

6. Краснокутська Н. В. Інноваційний менеджмент: Навч. посібник. — К.: КНЕУ, 2003. — 504 с.

7. Міщенко А.П. Стратегічне управління: навч. посіб. для вузів / А.П. Міщенко. – К.: Центр навчальної літератури, 2004. – 336 с.

8. Томпсон А., Стрикленд А. Дж. Стратегический менеджмент. Концепции и ситуации для анализа / А. Томпсон-мл., А.Дж. Стрикленд. – М.: Вильямс, 2007. – 928 с.

9. Янковский К. П. Организация инвестиционной и инновационной деятельности / К. П. Янковский, И.Ф. Мухарь. – СПб.: Питер, 2001. – 448 с.

МАРКЕТИНГ І УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЯМИ

доцент **Ілляшенко Н.С.**, студент гр. МК-31 **Старків І.Л.**
Сумський державний університет (Україна)

Сучасний світ розвивається дуже швидко й динамічно. У світі існує безліч компаній різного профілю. Але важливою умовою їх успішного функціонування і розвитку є орієнтація на інноваційну діяльність. Саме створення та випуск інновацій підвищують конкурентоспроможність підприємства і дуже часто забезпечують йому лідируючі позиції на ринку.

Для того, щоб інноваційна діяльність була ефективною потрібно розуміти